

TIEN VARRELTA.

Annie Besant on yhä Euroopassa. Vietettyään jonkun aikaa eräässä maakylässä Italiassa, jossa hän kirjotti valmiiksi uuden syksyksi ilmestyvän kirjansa ihmisestä (*Man, how, where and whither?*), hän viime kuun puolivälissä johti Englannin Teosofisen Seuran 22:sta vuosikokousta. Tämä kokous kuuluu olleen suurenmoisimpia, juhlallisimpia ja veljeishenkisimpiä mitä koskaan on Englannissa pidetty. Osanottajia noin 700.

Rudolf Steiner piti kesäkuussa Kristianiassa Norjassa valaisevan ja mieltäkiinnittävän esitelmäsarjan ihmisestä. Useita suomalaisiakin oli varta vasten matkustanut Norjaan. Syyskuun 15-26 p:nä tohtori Steiner tulee Baselissa Sveitsissä puhumaan Markus-evankeliumista.

Edonard Schuré, tunnettu ranskalainen teosofisenkirjailija, jonka pääteos *Les grands initiés* (Suuret vihityt) on ilmestynyt 24 painoksessa ja käännetty monelle kielelle, on tänä vuonna julkaissut uuden teoksen *L'évolution divine du Sphinx au Christ* (Jumalallinen kehitys sfinksistä Kristukseen), jonka esipuheen hän on omistanut tohtori Rudolf Steinerille, „aikamme suurimmalle teosofiselle opettajalle“.

Kansalliset seurat vai? Saksalaiselta taholta on ehdotettu presidentille, että teosofiset seurati eli osastot eivät olisi maantieteellisesti rajotettuja, vaan että yksityinen teosofi vapaasti saisi valita, mihin osastoon hän tahtoo kuulua. Annie Besant on vastannut, että ehdotus on jätettävä Seuran päähallinnolle, niin se otetaan pohdittavaksi.

To members of the Theosophical Society (T. S:n jäsenille) niminen kirja on julkaistu Adyarin päämajassa ja on aiottu uusien jäseniä varten. Kirja sisältää joukon kirjoituksia teosofiasta ja T. S:sta H. P. B:lta, A. B:lta, C. W. L:lta y. m. Meilläkin on ollut täällä samanlainen tuuma; että painettaisiin kirjanen, joka tekisi selkoa Teosofisen Seuran työstä ja tarkotuksesta ja annettaisiin ilmaiseksi kaikille uusille jäsenille (ja alussa vanhoillekin). Kirjan julkaiseminen kustannettaisiin niillä varoilla, joita nyt uusi rahaliitto on aikeessa hommata.

Keinottelu maailman herrana, Asa Jalaksen kirjottama 500 sivua paksu kirja valtiokirkosta, on ilmestynyt Kustannusliike Tarmon kustannuksella Helsingissä ja on erittäin valaiseva opas niille, jotka tahtovat „historiallisia“, s. o. usein ehkä kylläkin liioiteltuja, tosiseikkoja todistukseksi kirkollisten laitosten turmiollisuudesta. M. m. huomataan sivulla 430 sangen merkillinen tositaupaus Suomen kirkollisesta historiasta: raamatunkäännöskomitea, joka näinä päivinä on lopettanut työnsä (Uuden testamentin suomentamisen), on vuosina 1901-1911 palkkioihin nostanut yhteensä Smk. 245,038: 33. Täytyy tunnustaa, että meidän maamme, joka siis nyt uuden testamentin uudesta suomennoksesta on maksanut neljännesmiljoonan, osaa tuhata varoja „aatteellisiinkin“ tarkotuksiin.

Lahden Majakkalooshin pöytäkirjuri A. Snell kirjottaa Tietäjälle viime talven toiminnasta, että se muodostui kaikin puolin sisältörikkaammaksi kuin mitä alussa olisi voinut odottaa. Kokouksissa luettiin ääneen käsikirjotettuja esitelmiä ja keskusteltiin luetun johdosta. Teosofiset opit selvenivät täten yhä selvemiksi looshin jäsenille. Puheenjohtajana toimi herra J. Reijonen, ja hra Snell lisää, että surua herätti jäsenissä, kun kevään viime kokouksessa

puheenjohtaja ilmotti syksyllä eroavansa toimestaan. Hän toivoo – ja me yhdymme hänen toivoonsa, – että hra Reijonen vielä muuttaa mielensä ja katsoo voivansa jäädä paikoilleen.

Oulun Aattolooshiin kirjeenvaihtaja Y. Kallinen kirjotti meille toukokuussa manalle menneestä jäsenestä *August Lindgren*, että „hän oli yksi hiljaisia maassa, mutta hänellä oli paljon, paljon sydäntä. Usein looshikeskusteluissamme saivat hänen silmänsä niin kauniin, kostean hehkun; se oli lämpimän, rakastavan sydämen kieltä. Oli ilahuttavaa nähdä, millä tavalla paikkakunnallamme tähän kuolintapaukseen suhtauduttiin. Vainaja oli hyvin tunnettu työväen piireissä ja työväen sanomalehti „Kansan Tahto“ antoikin kauniin tunnustuksen vainajalle lämminsydämisenä, harvinaisen valistuneena ihmisenä sekä rehellisenä totuudenetsijänä“, ja herra Kallinen lisäsi aivan oikein, että „tuossa materialistisen lehden lausunnossa teosofin muistolle ilmeni paljon kunnioittavaa sovinnollisuutta sekä tunnustusta henkisille arvoille“. Looshikin laski seppeleen vainajan haudalle ja seppeleen nauhoissa olivat seuraavat sanat Bhagavad-Giitaasta: „Syntyneelle on kuolema varma ja varma on syntymä kuolleelle.“

Lahjoja teosofiselle liikkeelle. „Maakassalle“: Tulot matinéesta 5/V Smk. 195: 60. Eräs T. S:n jäsen (3 erässä) 75: –. H. K. 3: 50. Otava I 36: –. N. N. (2 erässä) 10: –. Otava II 42: –. R. L. 25: 95. X. 20: –. Kirjojen tiliin. S. S. 3: –. A. O. 3: 50.

Poika, joka ymmärtää eläinten kieltä. Lähellä Rockvallia Texasissa elää Hovard-niminen kuusivuotias poika, joka on herättänyt monen sielutieteilijän huomiota. Hänellä on näet kyky ymmärtää eläinten kieltä. Hän puhuu lehmien, koirien, kissojen, vieläpä kanojen kanssa hämmästyttävän luonnollisella tavalla ja kertoo vanhemmilleen ja muille ihmisille näiden eläinten puutteista ja toivomuksista. Tämä kyky tuntuu olevan synnynnäinen hänelle. Kuitenkaan hän ei eläimille näennäisesti osota mitään erityistä rakkautta, paitsi omalle koiralleen „Tracelle“.

Mainittakoon muutamia mieltäkiinnittäviä tapauksia.

Eräänä päivänä istuivat pojan vanhemmat verannallaan ja itse hän makasi lattialla nojaten päätänsä Traceen. Äkkiä hän huudahti:

„Äiti, nyt sanoo Trace, että muuli on pellossa“.

„Mikä tuon pojan on laita“, sanoi äiti, „kun hän aina sanoo, mitä koirat ja siat puhuvat? Ei hän mahda olla oikein täysjärkinen.“

Mutta puolen tuntia myöhemmin talutettiin todella muuli pois ohrapellostä. Sen perästä pantiin pojan juttuihin vähän enemmän huomiota. Usein kun hän tuli pihalta tai tallista, kertoi hän: „koira sanoi minulle . . .“ tai „hevonen sanoi“, „kanat ovat kertoneet“, j. n. e. aivankuin eläimet olisivat suoraan hänelle puhuneet.

Eräänä iltana makasi Hovardin isä väsyneenä päivän työstä ruohikossa, kun poika tulee juosten isänsä luo ja huutaa:

„Isä, Jim muuli sanoo, että hänellä on polvi kipeä, hän on loukannut itseään työssä“.

„Lyönpä vetoa“, vastasi isä, „että muuli valehtelee. Se vain tahtoi levätä kotona huomenna“.

„Se sanoo, ettei se huomenna voi mennä työhön“, vastasi Howard, „sillä on niin kova kipu polvessa, että koskee, jos panee jalan maahan“.

Isä ei asiasta enempää huolinut ja otti seuraavana aamuna muulin työhön. Mutta jo ennen päivällistä oli muulin polvi niin paisunut, että se oli viettävä talliin. Sitä ei sitten voitu käyttää

useina viikkoina. Isästä oli asia sitä oudompi, koska hän aamulla huolellisesti oli tarkastanut muulin jalkaa eikä löytänyt siinä mitään ulkonaista vammaa.

Toisella kertaa Hovard kertoi äidilleen Tracen sanoneen, että hänellä yöllä oli ollut hyvin hauskaa toisen koiran kanssa. Ne olivat lampaista pyydystäneet ja syöneet hyvällä ruokahalulla.

Äiti ei ennen asiasta piitannut, kunnes pari tuntia myöhemmin naapurin mailta löydettiin luita ja muita jäännöksiä kahdesta lampaasta.

Nyt pantiin Hovard sanomaan koiralleen, että se itse tapettaisiin, jos se toisen kerran purisi lampaista kuoliaaksi.

Hovard teki niinkuin käskettiin ja palasi vakuuttaen, että Trace ei enää söisi lampaista. Se pitkin sanansa, ei koskenut enää villanahkasiin. Toinen koira otettiin jo seuraavana päivänä ilkityöstä kiinni ja sai maksaa henkensä.

Viiden vuotiaana oli pojalla tavaton kykynsä herkimmillään. Ei ollut sitä isäntää lähiseudulla, joka ei kohta olisi poikaa hakenut, kun joku hänen eläimistään sairastui. Hovard asettui sairaan eläimen viereen, pani kätöksensä sen päälle ja sanoi sitten paikalla, missä vika oli.

Merkillinen on myös seuraava tapaus. Muuan härkä, joka kuului herra Petitille, oli äkkiä hurjistunut, syöksyi ympäri ja ahdisti jokaista vastaantulijaa. Pikku Hovard meni tyynesti härän luo ja palasi pian tietoineen. „Härkä sanoo jalkaansa menneen jotakin, joka ottaa niin kipeätä, että se raivostuu.“

Härkä pyydystettiin lassolla ja tutkittaissa huomattiin, että naula oli tunkeutunut sorkkaan sisälle.

Eräänä päivänä kutsuttiin poika katsomaan, mikä oli hätänä hyvin kalliilla hevosella, jota eläinlääkäri ei osannut auttaa. Hän meni hevosen luo ja vastasi heti, että tämä valitti kovaa hammassärkyä. Tutkittiin suuta ja löydettiin kipeä hammas, joka vedettiin ulos. Silloin hevonen kohta parani.

Myöskin viljejä eläimiä tuli pelkäämättä Hovardin luo. Ne tunsivat nähtävästi, että niitä ymmärrettiin.

(O. Pensamento.)